

діяльності державних службовців". - [Електронний ресурс] // Національне Агентство України з питань державної служби. – 2017. – Режим доступу: <http://nads.gov.ua/sites/default/files/imce/2371.pdf>

8. Саєнко О. Оцінити результат, а не процес: нова система КРІ для держслужбовців [Електронний ресурс] / Олександр Саєнко // Українська правда. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.pravda.com.ua/columns/2018/03/29/7176129/>

Лола В.В.

РОЛЬ ПОСАДОВИХ ОСІБ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У ФОРМУВАННІ ЛОКАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ОТГ

Досвід реформи децентралізації публічного управління в Україні, зокрема, щодо формування дієздатних самодостатніх громад, шляхом їх укрупнення, засвідчує, що вони дійсно формують спроможний базовий рівень місцевого самоврядування. Натомість на практиці функціонування таких «новоутворень» передбачає вирішення низки конкретних завдань, серед яких не лише консолідація соціально-економічних та інфраструктурних комплексів населених пунктів об'єднаної громади, але й формування нової колективної ідентичності на локальному рівні – у даному випадку рівні ОТГ.

Локальна ідентичність є одним із виявів територіальної ідентичності, *«яка передбачає сприйняття індивідом себе як представника певної «уявленої спільноти» (за Б.Андерсоном), ... ґрунтується на єдності території проживання, історії та традицій, соціокультурного досвіду, ціннісних орієнтацій та способу життя»* [1, с. 107]. Її роль, як власне і роль будь-якої іншої соціальної ідентичності, полягає у забезпечення орієнтації людини у суспільстві, визначенні себе, свого місця у світі та розпізнаванні інших. Саме вирішення дилеми «свої – чужі» - є однією із заporук консолідації соціуму та основою процесу ідентифікації.

Коли ми говоримо про формування нових, як для традиційного українського соціуму, локальних спільнот, якими є об'єднані територіальні громади, то відповідно й тема формування нової локальної ідентичності на рівні ОТГ теж звучить достатньо гостро. У даному випадку мова йде, у першу чергу, про утворення певних спільних для усіх «об'єднаних» територій маркерів щодо їх самоідентифікації як соціального утворення. Завдання, які при цьому постають перед органами місцевого самоврядування, то посадовими особами, в першу чергу, полягають у визначеності спільності та «подоланні» розбіжностей (ігноруванні того, що роз'єднує).

Усвідомлення актуальності поставленого завдання на сьогодні відбувається на рівні органів та посадових осіб місцевого самоврядування ОТГ. Саме вони покликані забезпечити не тільки по можливості «безболісний» перехід до нових форм соціально-економічної та організаційної взаємодії у новоутвореній громаді, а й формування та реалізацію «політики ідентичності» як політики щодо конструювання та реалізації нової колективної ідентичності [2, с.25]. Складність цього процесу полягає у визначених законодавством, а також політичними,

соціально-економічними та культурно-історичними факторами, умовах утворення та функціонування ОТГ.

Враховуючи те, що будь-яка колективна ідентичність повинна усвідомлюватись всім колективом – у нашому випадку громадою, а це можливо тільки за умови розвинутої комунікації, то формування комунікативної мережі є одним із пріоритетних заходів щодо конструювання колективної ідентичності ОТГ. Її основне призначення – створити такі умови, щоб віддалені один від одного індивіди та групи мали можливість спілкування один з одним (як безпосереднього, так і віртуального), усвідомлення спільних рис, формування спільної системи цінностей та соціальних норм. Налагодження таких комунікацій лягає на плечі посадових осіб місцевого самоврядування – голів ОТГ та старост, як через їх офіційні рішення та дії пов'язані з посадовою діяльністю, так і через неформальну присутність в інформаційно-комунікаційному просторі території (публікації у ЗМІ, особисте спілкування з жителями, присутність в мережі Інтернет та соцмережах, тощо).

Важливою складовою формування колективної ідентичності територіальних громад в нових умовах є формування спільної історії та спільних для новоутворених громад традицій. І коли, досить часто, спільна історія таких об'єднань лише розпочинається й потребує певного часового ресурсу, то формування нових традицій залежить переважно від посадових осіб місцевого самоврядування із залученням депутатського корпусу місцевої ради та громадських активістів, їх ініціативності та креативності. Проведення низки організаційних заходів у громаді має не лише сприяти налагодженню комунікацій, а й формуванню спільного дискурсу як носія знання один про одного, спільної мови ОТГ, а також його поширенню та утвердженню у масовій свідомості. Сюди ж можна віднести заходи щодо формування бренду території, його іміджу, розробки «символьної політики» [2, с. 33] нової громади, загальний маркетинг території, тощо.

Таким чином, конструювання нової колективної ідентичності ОТГ саме як локальної ідентичності має стати однією із складових системи заходів щодо формування спроможних територіальних громад в Україні. Це обумовлено тим, що: локальна ідентичність, через прийняття цінностей та норм поведінки жителями цієї території, виступає додатковим механізмом легітимації статусу відповідних органів публічної влади (місцевого самоврядування); передбачає формування населенням лояльного ставлення як до органів та посадових осіб місцевого самоврядування, так і до громади у цілому; є передумовою підвищення рівня довіри до них у громаді. Пріоритетну роль у цих процесах, на даному етапі, відіграють посадові особи місцевого самоврядування, які з одного боку, покликані створити умови для формування спільного комунікативного простору ОТГ, вироблення дискурсу громади, а з іншого, забезпечити їх подальше розгортання, у тому числі й за рахунок особистої інформаційно-комунікативної діяльності.

Список використаних джерел

1. Коржов Г. Територіальні ідентичності: концептуальні інтерпретації в сучасній зарубіжній соціологічній думці / Соціологія: теорія, методи, маркетинг. – 2010. – №1. – С.107-124.

2. Котенко Я. Локальна ідентичність як умова розвитку об'єднаних територіальних громад (навчальний модуль) / Ярослав Котенко. – К. : ІКЦ «Легальний статус», 2016. – 44 с.

Майхер М.А.

ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ В СИСТЕМІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ

Корупція є складним соціальним явищем з надзвичайно великою різноманітністю його проявів та форм, коли державні або інші особи, уповноважені на виконання державних – управлінських, владно-розпорядчих – функцій, використовують своє службове становище, статус і авторитет займаної посади в корисливих цілях чи в корпоративних інтересах.

Сприятливі умови для корупції виникають там, де відбувається завищення ролі регулюючих органів і втручання державних бюрократичних органів в економіку. Якщо уряд запроваджує велику кількість правил та інструкцій, державні посадові особи отримують більше можливостей для використання їх у своїх інтересах або для їх порушення.

Результати сучасних досліджень говорять про те, що спокуса вчинення корупції, як правило, з'являється у тих державних службовців, які мають низькооплачувані посади, або коли існує велика розбіжність між заробітними платнями в державному і приватному секторах. Цей фактор залежить від дієвості та ефективності державної системи ревізії і контролю. Вірогідність виникнення корупції вище там, де відносно нижчою є можливість її виявлення і меншими є очікувані наслідки такого виявлення [3].

На нашу думку діяльність держави, спрямована на протидію корупції, має базуватися на принципах, які повинні бути основою для вдосконалення існуючої системи антикорупційного законодавства. Адже існування безлічі державних антикорупційних організацій, діяльність яких іноді суперечить одна одній, безкінечні зміни у формуванні правового поля, суперечливість вимог одного закону вимогам інших спричиняє масовий тиск на державні органи, підбурювання їх до корупційних дій з боку господарників, керівників підприємств різних видів власності з метою захиститись від податкового тиску, різноманітних штрафів, стягнень.

Наслідками ж поширення корупції в Україні на національному та регіональному рівнях є наступні:

- підрив соціальної довіри й верховенства права;
- руйнація соціальної моралі та почуття справедливості в населення;
- перешкоджання функціонуванню ринку та деформація нормальних систем розподілу;
- зниження громадської відповідальності, посилення соціальної напруженості у регіонах, зневіра у ефективності державної політики тощо.

Тому науковці виділяють основні напрямки й завдання боротьби з корупцією в органах публічної влади України. Вони наголошують, що має бути система